

The background of the cover features a stylized illustration. On the left, a knight in full plate armor stands, facing right. He has a red sash draped over his shoulder and a sword at his waist. To his right, a man in a military uniform, including a peaked cap and a tie, is shown from the waist up, saluting with his right hand raised. The background is a mix of blue and white, suggesting a sky or a wall.

ПЛАН

НАЦІОНАЛЬНОГО
ВІДНОВЛЕННЯ

ФРАНЦІЇ

1943

ПЛАН НАЦІОНАЛЬНОГО ВІДНОВЛЕННЯ ФРАНЦІЇ

Представлений німецькій владі: Жозефом Дарнаном, Жоржем Гільбо, Марселем Деа, Жаном Люшером, Ноелем де Тіссо

Підписанти цієї ноти, які походять з дуже різних політичних середовищ, соціальних верств і професійних спеціальностей, об'єдналися під тиском спільної тривоги, що спонукала їх докласти зусиль і скласти спільний виклад думок, яким події надали глибокої єдності. Вони представляють ці думки всім тим, хто, як і вони, переконаний, що відновлення Франції неможливе поза Європою, звільненою німецькою перемогою, і що ця німецька перемога буде складнішою, дорожчою і, перш за все, непевною, якщо вона буде здійснюватися без співпраці з Францією і всупереч волі більшості французького населення, кинутого напризволяще, тобто підданого комуністичній агітації і впливу англо-американського радіо.

ПОТОЧНА СИТУАЦІЯ

Внутрішня ситуація у Франції в другій половині вересня 1943 року є особливо тривожною. Вона характеризується тим, що французи, у своїй переважній більшості, продовжують вірити в неминучу американську перемогу, що значно збільшує нахабність

ворогів Осі, і в той же час призводить до **розпаду колабораціоністських сил** і справжнього краху державної влади.

Вісь, і перш за все Німеччина, має ворогів не лише на кордонах фортеці Європи, але й у себе вдома, зокрема у Франції. І ці внутрішні вороги мають в якості пасивних спільників 9/10 населення, які завтра, або в результаті наказу американського радіо, або в результаті директиви комуністичного Генерального штабу (і те, і інше, без сумніву, збігається зі спробою висадки на французьке узбережжя), можуть стати активними спільниками. Сьогодні у Франції існує багато потужних голлістських і комуністичних організацій. Терористичні напади на людей, майно, врожай і залізницю множаться і стають все більш нахабними. Утворюються склади зброї з військовим спорядженням, яке щоночі скидають на парашутах британські та американські літаки. Справжня *"таємна армія"*, очолювана колишніми офіцерами армії перемир'я, знаходиться у бойовому положенні, чекаючи лише наказу, щоб піти в атаку. Активістські меншини, залучені до діяльності (яка була лише другорядними заходами і локальними генеральними репетиціями перед загальною дією, яка вже була готова до розгортання), чинять постійний тиск на всю французьку адміністрацію. Вороже радіо та анонімні листи дають державним службовцям зрозуміти, що вони нестимуть відповідальність за свої дії і що їх судитимуть і стратять (або стратять негайно), якщо вони підтримуватимуть політику франко-німецького співробітництва або навіть просто будуть нейтральними. Суди не уникнули цього тиску; суддів попереджають, що якщо вони засудять

терориста до смертної кари, то незабаром самі будуть застрелені. Широка кампанія опору, в якій бере участь Церква, організована з таким успіхом проти обов'язкової трудової повинності і призову, що по всій Франції було нараховано близько 160 000 ухилянтів, 80 000 з яких пішли в підпілля, де жили в мілітаризованих і озброєних бандах, на кшталт банд розбійників типу Мандрена, які кишіли по всій Франції в часи розпаду центрального уряду.

Отже, уряд вже бачить, як його влада руйнується і зневажається тими самими людьми, які зазвичай є виконавцями його рішень. Коли державні службовці вороже ставляться до політики, вони свідомо саботують її. Коли державні службовці просто нейтральні, вони також саботують політику. Коли державні службовці є колабораціоністами, їх або паралізують і піддають "остракізму" більшість їхніх колег і безпосередніх начальників, або адміністративно усувають або насильно вбивають, кожен з яких фактично є або кандидатом на звільнення, або кандидатом на вбивство.

Уряд стає з **кожним днем все більш недієздатним**. Важелі управління, які він тримає в руках, більше не "контролюють" адміністративну машину, яка розпадається, тікає від нього і все більше прагне розпорошитися на безліч островів, кожен з яких діє або править так, як йому заманеться. **Якщо такий стан речей збережеться, у Франції, можливо, й залишиться уряд, але цей уряд буде командувати платонічно, йому буде підкорятися лише крихітна меншість розпорошених державних службовців, і тому він більше не зможе відповідати перед**

нацією або перед окупаційною владою за громадський порядок, безперебійне постачання і саме виробництво. Втративши таким чином свою ефективність, він водночас втратить і сенс свого існування, і якщо, втративши сенс свого існування, він зникне спонтанно, або розвалиться під тиском подій, або буде придушений окупаційною владою, видимість французького національного суверенітету розвіється. Залишиться лише 36 000 000 французів, яким ніщо, окрім сили, не завадить виступити в ролі союзників англо-американців. Ніщо, навіть колабораціоністські меншини, яких зникнення французького суверенітету позбавило б патріотичної основи і віри. **І не буде ні Франції, ні колабораціонізму.**

Якщо окупаційна влада, або, висловлюючись точніше, якщо **уряд Райху** не займе чіткої і швидкої політичної позиції щодо цього аспекту французької проблеми, і якщо ситуація, описана вище, буде продовжувати поступово розвиватися, то **математично вірно, що ці трагічні висновки стануть частиною реальності**, тим паче, що ці висновки будуть матеріально підтверджені, якщо якась зовнішня по відношенню до процесу саморозпаду французької держави подія швидко прискорить цей процес і зруйнує безсилля уряду.

Радіопередача, наказ з голлістського та комуністичного "центрів", спроба висадки десанту можуть перетворити обмежену серію терористичних атак на загальну різанину колабораціоністів. Цей же наказ може перетворити на загальну паралізацію зв'язків

поточні залізничні теракти. Він же може перетворити поточні диверсії на загальний параліч основних комунальних послуг (вода, газ, електрика). Так само й радіопередача може дати поштовх до загального повстання французького народу, що виллється в переможний національний бунт, в серію кривавих локальних заворушень, в зупинку транспорту, комунальних послуг і виробництва в цілому - явищ, які неминуче призведуть до повстання на вулицях під тиском голоду всіх жителів міських центрів, в яких страх перед окупантом в даний час сильніший, ніж політичні пристрасті.

Зіткнувшись з такими подіями, окупаційна влада негайно констатує безсилля уряду та розпад держави і, таким чином, одночасно з військовими діями ворога їй доведеться зіткнутися з прямим управлінням 36 000 000 французів, які перебувають у позиції підступних або відкритих ворогів. До тягара власне військового фронту додався б ще й внутрішній військовий фронт. Німецьким арміям доведеться воювати проти ворогів, які знаходяться за їхніми спинами і яких важко винищити. Немає сумнівів, що вони зможуть подолати такі випробування. ***Але якою ціною? Якими жертвами людських ресурсів і техніки, з якими труднощами? І що станеться зі співпрацею з Францією? Що буде з Францією, французькою незалежністю, майбутнім Франції,*** заради якого колабораціоністи так багато працювали, так багато жертвували собою і все ще продовжують так багато працювати і так багато жертвувати собою? ***У власних військових інтересах, як і у власних дипломатичних інтересах, чи не має німецька влада очевидної***

зацікавленості (принаймні, зацікавленості у збереженні людей і матеріальних засобів) докласти термінових і цілеспрямованих зусиль, щоб уникнути цих непередбаченостей як найгостріших проблем, незалежно від того, чи будуть ці події відтерміновані на невизначений час, виходячи з неминучого розвитку деградації французького уряду, чи вони будуть раптовими, як результат події незалежної від розпаду французької держави. *Поставити питання - це, як нам здається, вирішити його.*

Тож як його можна вирішити? Шляхом реалізації усесторонньої спроби політичного відновлення Франції, здійсненої всіма французькими революційними елементами, які можуть об'єднати в державі та навколо неї не лише всі (або найбільшу частину) колабораціоністські сили, але й дуже велику більшість французів, які ще не остаточно стали на бік англо-американської справи. ***І цих французів дуже багато, або вони можуть стати такими завдяки відповідним діям.***

Ми проаналізували нинішнє становище уряду і держави, і після ретельних роздумів спрогнозували неминучий розвиток цієї ситуації. Ми не стверджували, що ця ситуація є єдиною причиною наших нинішніх острахів. На жаль, є й інші, принаймні одну з яких необхідно тут окреслити. Це розпад самих колабораціоністських сил. Цей розпад сьогодні є видимим, і ніщо більше не турбує підписантів цих рядків. Це можна пояснити групою з трьох обставин:

По-перше, переслідування і напади, яких зазнають колабораціоністи як у державних установах, так і в приватному секторі. Ці переслідування і напади, навіть якщо вони безпосередньо не ламають волю колабораціоністів, опосередковано впливають на їх мотивацію, зупиняючи прогрес колабораціонізму і вербування колабораціоністів. Будь-який рух, що застопорився або зупинився, приречений на регрес. В окупованій зоні колабораціоністські організації місяцями перебували в стані стагнації з точки зору вербування, симпатиків та активних членів. На неокупованій території міліція також досягла плато, а отже, була схильна до зневіри і розпаду. Відсутність прогресу означала, що міліція демонструє ознаки відкату назад, коли мляві відходять, а *"тверді"* самі стають млявими. У лідерів складалося враження, що вони водночас підставляють себе ризику і працюють даремно. ***Якщо колабораціоністи не отримають, з одного боку, враження, що їхній рух знову почне зростати і розшириться, якщо, з іншого боку, вони не отримають впевненості в тому, що держава їх захищає або дозволяє їм реорганізуватися і захистити себе, їхня чисельність буде продовжувати зменшуватися.***

Друга причина обставин, що призвели до розпаду колабораціоністських сил: розбрат серед їх лідерів, який призвів до розколу військ і навіть до їхньої взаємної ворожнечі. ***Немає єдиного колабораціоніста, є колабораціоністи, інтернаціональна доктрина яких однакова, але внутрішні мотиви яких розходяться, а їхні лідери конкурують між собою.*** Більше того,

якщо уряд є колабораціоністським, але не може примусити своїх виконавців стати такими, то **найважливіші лідери колабораціоністів не знаходяться в уряді**. І деякі з них або ворожі до уряду, або розчаровані у ньому, **так що уряд, замість того, щоб ставати на підтримку них, діє завжди без них, інколи проти деяких з них**. Ситуація настільки ж катастрофічна, скільки і парадоксальна. Уявіть, що з-понад 36 000 000 французів знайдеться, можливо, не більше 50 000 тих, хто готовий ризикувати своїм життям і майном заради колабораціонізму, і що більшість з цих 50 000 не є агітаторами, лідерами, учасниками законодавчої або виконавчої влади; це свого роду виклик, який здоровий глузд підказує, що його слід вирішити якомога швидше. Якщо активна, рішуча і озброєна меншість може повести за собою неохочу або ворожу більшість, то ця меншість нічого не зможе зробити, якщо вона сама складається з розрізнених меншин. Об'єднуючись разом, щоб представити ці роздуми, лідери, відповідальні за більшість цих меншин, мають намір принаймні докласти необхідних зусиль для того, щоб звести ці протистояння до мінімуму.

Третім комплексом обставин, що призвели до розпаду колабораціоністських сил, було ставлення уряду до справжньої національної революції. Це ключовий момент. Майже всі колабораціоністи є національними революціонерами, які прагнуть створити у Франції національну і соціалістичну державу. Вони повністю згодні з думкою і часто зі словами найбільш впливових лідерів німецького націонал-соціалізму: Фюрера, Альфреда

Розенберга, гауляйтера Заукеля. Вони колабораціоністи, тому що є революціонерами, тому що звільнення і емансипація французьких трудящих мас для них нерозривно пов'язані з військовою перемогою німецьких трудящих мас в дусі і в термінах, висловлених гауляйтером Заукелем в його останньому зверненні до паризької преси. Однак з цього важливого питання уряди Віші, що змінювали один одного, майже не робили необхідних кроків. Вони не робили жодних дій, окрім тих, що суперечили їхнім же словам. Протягом трьох років фундаментальне непорозуміння затьмарило і ускладнило все.

Нещастя Франції полягає в тому, що з липня 1940 року вона живе під режимом клерикальної реакції і соціальної консервації під здоровим ярликом *"національної революції"*. Маса робітників і селян навіть переконані, що цей режим **потрібен Німеччині, бо вважають, що без згоди Німеччини цей режим просто не втримається**. Вони роблять висновок, що **Німеччина** є захисником трестів і що націонал-соціалізм є лише сучасною і досконалою формою реакційного капіталізму. Вони вірять у це тим охочіше, що їм це постійно повторювали до війни, що їх втягнули в авантюру 1939 року під приводом хрестового походу за свободу проти диктатури, і що цей ідеологічний блеф продовжує залишатися головним засобом комуністичної, голлістської та англо-американської пропаганди. **Удаваний захист**, реальна інертність, яку демонструє окупаційна влада по відношенню до нікчемної *"національної революції"*, є однією з причин цього подвійного явища: невдоволення справді революційних колабораціоністів владою та неможливість

колабораціоністів впроваджувати свої ідеї серед робітничих і селянських мас Франції, які, не дивлячись ні на що, були б головними бенефіціарами у Франції від перемоги Німеччини над Москвою, Лондоном і Нью-Йорком.

Єдиний спосіб виправити ситуацію в цьому відношенні - це надихнути уряд справжнім націонал-соціалістичним духом і продемонструвати його своїми діями та реформами, своїми законами і своїми щоденними поточними рішеннями у видимій згоді з окупаційною владою, що це уряд нехайної і справжньої національної революції, створений для народу і за допомогою народу. У той час, коли Європа стикається не тільки з відчайдушними нападами ворожих армій, але і з безперервними і віроломними атаками пропаганди, у той час, коли противник прагне послабити континентальний блок шляхом розпаду моралі і бунту народів, Європа під керівництвом Німеччини має тільки один спосіб зміцнити і посилити цю Єдність, і це - бути більш ніж коли-небудь вірною своїм революційним соціалістичним гаслам. **Французький уряд, в межах своєї компетенції, повинен беззастережно брати участь у цій політиці. **До тих пір, поки він цього не зробить, його колабораціоністська діяльність буде неефективною, а колабораціоністи, що перебувають поза його контролем, відвернуться від нього, поки революційні націоналісти будуть мати враження, що їх обманюють, а члени міліції будуть дедалі швидше і впевненіше розчаровуватись.****

На додаток до безсилля уряду над державою і відсутності контакту з колабораціоністськими партіями, на даний момент також додається трагічна ізоляція від революційної частини нації, тобто від тієї частини країни, яка повинна була б служити йому опорою; якщо так триватиме й надалі, уряд перетвориться на збирище десятка чоловіків, які думають, діють і ведуть переговори у вакуумі.

ЛІКИ

З цих жорстоких, але точних висновків, зрозуміло впливає необхідність негайних дій для уникнення, як для окупаційної влади, так і для французьких колабораціоністів, неминучого розвитку жахливих небезпек, перерахованих вище.

Перед відповідальними особами відкривається лише два шляхи:

Перший з них полягає в тому, щоб Німеччина відмовилася від французького колабораціонізму у Франції;

Другий - щоб Німеччина всіма можливими засобами домоглася якомога повнішого об'єднання французького колабораціонізму і забезпечила цей колабораціонізм усіма можливими засобами успіху: участю в уряді, політичними і технічними засобами для впливу на державу та дії для держави, а також на французькі трудящі маси і для цих мас.

Перший з цих шляхів включає в себе наступні можливі заходи:

1. Ліквідація французького уряду та його офіційна заміна гауляйтером, який керуватиме французькою адміністрацією, *"дублікатом"* німецької адміністрації. Політика, якої протягом трьох років дотримувався уряд Райху, доводить, що він завжди вважав, що недоліки цього рішення значно переважають його переваги. Це рішення наклало б на Німеччину дуже важкий технічний і поліцейський тягар. Воно б мало також не менш очевидні теперішні й майбутні дипломатичні недоліки. Воно об'єднало б Францію в глуху і відкриту опозицію до Німеччини, оскільки знищило б *"патріотичний колабораціонізм"* і залишило б на службі Німеччини лише кількох дискредитованих осіб.

2. Заміна уряду президента Лавалю урядом другорядних особистостей, обраних зсередини і навколо однієї колабораціоністської партії. Це рішення, яке могло б бути можливим 2-3 роки тому, сьогодні було би еквівалентним першому, оскільки жодна колабораціоністська партія на сьогоднішній день не має достатньої кількості елементів у своїх рядах або навколо себе, щоб мати достатньо симпатій для забезпечення власного керування і спроможності виступити як самостійний французький уряд. Такий уряд одразу ж став би еквівалентом німецького гауляйтера і мав би ті самі недоліки, не маючи при цьому, можливо, жодних переваг; його діяльність була б заблокована одностайною державною адміністрацією, а підтримувала б лише меншість прихильників тієї самої партії, від якої він походив би.

3. Дозволити Віші відновити уряд без президента Лаваля і без більшості лідерів націонал-соціалістичної революції, але з військовими, адміністративними і парламентськими діячами старого режиму, нейтральними або невиразно колабораціоністськими, Таке рішення створило б політичний *"плацдарм"* в Європі для англо-американців. Члени такого уряду незабаром стануть об'єктом необхідних поліцейських заходів з боку окупаційної влади, яка не матиме іншого вибору, окрім як застосувати одне з двох попередніх рішень.

Дозволити нинішньому уряду в його нинішньому вигляді і з його безсиллям завершити трагічну еволюцію, описану вище. Такий розвиток подій, повторюємо, може привести Німеччину лише до того, що вона буде змушена негайно, несподівано або в подальшому прийняти прямі заходи з управління Францією, якщо тільки в хаосі не буде створено новий французький уряд, шанси на успіх якого були б нескінченно нижчими, ніж нинішні шанси уряду, сформованого обдуманно і в умовах хоча б відносного і видимого спокою, яким Франція все ще насолоджується.

Другий з зазначених шляхів передбачає лише одне рішення.

Здійснити негайний і достатній тиск на Віші, щоб на зміну нинішньому уряду без зволікань, все ще під керівництвом президента Лаваля (він є єдиним французьким державним діячем-колабораціоністом, здатним подолати течію непопулярності, представляти урядові традиції, що сягають корінням у довоєнний період, викликати достатню технічну і дипломатичну довіру у

більшості французів) прийшов уряд колабораціоністів, що виконує ці чотири умови:

а) забезпечити окупаційній владі достатню безпеку, щоб вона надала йому максимальну свободу і засоби для дій;

б) згрупувати в ньому всіх (або майже всіх) колабораціоністських лідерів, які приведуть до нього всіх або переважну більшість колабораціоністів, чий запал і чисельність відтепер будуть постійно зростати, і водночас забезпечити йому ґрунт і кадри, необхідні для реалізації його влади;

в) згрупувати в ньому достатньо різноманітних людей, щоб кожен француз (за винятком, звичайно, тих французів, які беззастережно віддані справі альянтів) знайшов принаймні в одному міністрі віддзеркалення своїх власних думок і турбот. Це дозволить цьому уряду, після того, як він *"заправить бак"* симпатій не безнадійно антиколабораціоністської французької громадськості, мати впевненість. Звідси також можливість для цього уряду постати як уряд національної єдності в європейських рамках, тобто за допомогою відповідних дій і пропаганди, як уряд, що відображає більшість французів усіх відтінків, що легко дозволить йому приборкати та ізолювати, як в адміністрації, так і в країні, комуністичні та голлістські елементи;

г) визначити і реально втілити в життя, з відповідними інструкціями, які будуть обговорені пізніше, справді соціалістичну і революційну політику, здатну згуртувати навколо себе ті величезні

французькі робітничі елементи, які відповідають тим, через кого і для кого діє німецький націонал-соціалізм.

Такий і тільки такий уряд здатний успішно здійснювати ці два паралельні і необхідні завдання одночасно: з одного боку, розбудовувати єдину партію революції і її міліції, розвивати і консолідувати її, виховувати і вербувати нові кадри, а з іншого боку, залучати до політики і вміло використовувати людей і сили старого режиму, які не компрометували себе антиколабораціоністською позицією.

Яким буде склад такого уряду? Третина - лідери революційних партій, організацій чи міліцій, третина - фахівці, яких ми виберемо, більшість з яких з нинішнього уряду, і третина - діючі члени парламенту, які не компрометували себе антиколабораціоністською позицією.

Якою буде політика такого уряду? Це буде політика влади і заспокоєння, відновлення авторитету держави, повернення державних службовців до послуху, зміцнення поліції, захист людей і майна, поліпшення постачання, причому не тільки шляхом боротьби з шахрайством і чорним ринком, але і шляхом пом'якшення діючих бюрократичних методів, які призводять до закріплення фактичних привілеїв меркантилістів, не даючи можливості прогнати населення великих центрів і міст. Покладення краю реакційній практиці Віші, поновлення на посадах чесних мерів, які були безпідставно звільнені, повернення муніципалітетам управління комунальними інтересами, щоб мати можливість визначити склад

департаментських рад і повернути їм контрольні повноваження, проведення широкої амністії дрібних злочинців і всіх тих, хто без серйозних причин був інтернований через свої політичні переконання. Перш за все, сміливе просування соціальних реформ, застосовування Трудової хартії таким чином, щоб вона відповідала інтересам найманих працівників, і в той же час реформування організаційних комітетів таким чином, щоб об'єднати в одних і тих же корпоративних об'єднаннях (що складаються з представників, обраних відповідними професіями) економічні та соціальні влади, які досі були розділені на користь трестів, і, за відсутності підвищення заробітної плати, що стало неможливим через обставини, змушення роботодавців збільшити природні переваги. Іншими словами, домагання прямого розподілу економічної та соціальної влади між роботодавцями та найманими працівниками, а також непрямого розподілу прибутків між працею та капіталом. Таким чином можна вжити тисячу правових та адміністративних заходів, які зменшать напруженість, заспокоять уми та швидко створять нову атмосферу. Не слід забувати і про політичний аспект - повернення формальних прерогатив і фінансових переваг депутатам парламенту, які не були усунені від своїх посад і не були ув'язнені, що, втім, жодним чином не означає (про це ми поговоримо далі) відновлення старої парламентської діяльності, але згуртує навколо нового режиму багатьох супротивників, які перейшли в опозицію з причин більш особистих, ніж політичних.

СПРАВЖНІ ІНСТРУМЕНТИ ВЛАДИ ТА СПРАВЖНЬОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Такими інструментами повинні бути:

1. Адміністративний апарат держави,
2. Єдина партія,
3. Єдина міліція.

Тепер ми визначимо, яким чином ці інструменти можуть бути використані та сформовані, і як вони співвідносяться між собою:

АДМІНІСТРУВАННЯ ДЕРЖАВИ

Вище ми вже наголошували на розпаді держави, розколі та безладі у її адміністративному апараті. Вже очевидно, що створення уряду, про який ми говорили вище, спровокувало б психологічний шок в адміністрації. Колабораціоністи, які не вважали себе пригнобленими, відчуватимуть себе заохоченими. *"Нейтрали"* могли б відчувати себе ефективно керованими колабораціоністами. Антиколабораціоністи ж можуть швидко зменшити своє число, деморалізуватися, бути виявлені, а потім вигнані. Це стосується всіх структур адміністрації. Що стосується спеціальної адміністрації столиці, якою є поліція, то, перш за все, необхідно буде об'єднати її, підпорядкувавши Генеральному секретарю поліції жандармерію і

префектуру поліції Парижа, які в даний час знаходяться поза його прямим контролем. Далі необхідно буде збільшити кількість поліцейських та їх озброєння, одночасно значно підвищивши заробітну плату співробітників поліції. Потім потрібно буде енергійно "очистити" адміністрацію, замінивши сумнівні елементи міліціонерами, які пройшли підготовку в ліонській школі. Таким чином, на всіх ключових посадах у поліції з'явилися б політично перевірені і технічно освічені люди.

Однак усіх цих заходів недостатньо для очищення всього адміністративного апарату, особливо на провінційному та нижчому рівнях. Дотепер "очищення" адміністрації дуже ускладнювалося труднощами з пошуком нових кадрів, які могли б компенсувати на ранніх етапах свою технічну непридатність певною політичною цінністю. **Такі кадри, насправді, можна знайти в лавах міліції. Насправді, кожному міліціонеру необхідно буде запропонувати в якості індивідуальної мети посаду в державному апараті, і це без урахування звичайних правил адміністративного набору, а лише на основі особистої і політичної цінності. Невідкладним правилом має бути те, що ніхто не зможе претендувати на будь-яку посаду в державному апараті, не пройшовши попередньо певний період стажування в міліції.**

Для забезпечення технічної ефективності такого правила важливо, щоб за погодженням між державною адміністрацією та міліцією були створені школи різних рівнів для підготовки державних службовців усіх гілок влади та всіх рівнів: префектів, субпрефектів,

секретарів мерій, викладачів та персоналу молодіжних організацій. Таким чином, за півроку, максимум рік, можна досягти адміністративного очищення, і держава буде дійсно здатна дисципліновано виконувати вказівки уряду.

ЄДИНА ПАРТІЯ

Не слід очікувати на початку виконання цього плану примусового створення єдиної партії та прийняття рішення про припинення всіх існуючих партій у окупаційній зоні. Певні партії обґрунтовано виступатимуть проти цього і, навіть будучи розпущеними, продовжуватимуть підпільну діяльність, що призведе до того, що частина колабораціоністів буде відкинута в опозицію типу "карбонаріїв". Єдина партія, лідер якої обов'язково буде главою уряду, а генеральний секретар матиме ранг міністра і засідатиме в Раді, стане практично автоматичним наслідком об'єднання міліцій. Партія сформується без будь-яких обмежень, а старі партії зникнуть, в певному розумінні, природним шляхом. Важливо пам'ятати, що партія не буде відповідальна за будь-яку адміністративну та урядову роботу, адже це може призвести до її непотрібного зношування. Вона буде організатором і контролером революції. Вона буде вихователем нації і, перш за все, вихователем молоді. Вона буде контролювати соціальні роботи, передані в сферу діяльності кожної корпорації. Вона буде розплідником міліції, так само як міліція буде розплідником

адміністрації. Вона повинна постійно з'являтися перед народом як посередник і заступник між народом і урядом. Вона також повинна буде контролювати економічні організації та, через своїх представників, прямо контролювати органи нового режиму. Фактично, політичний сенат, що складається з муніципальних і департаментських рад, має бути створений поряд з корпоративною палатою, яка обирається загальним професійним голосуванням на декількох рівнях. Партія повинна буде цілеспрямовано висувати кандидатури до цього політичного Сенату, вона навіть повинна буде, за погодженням з урядом, укомплектувати цей Сенат, щоб найвидатніші люди Нації знайшли в ньому місце, якщо це місце не випало їм в результаті звичайної виборчої гри. Одним словом, через цих людей партія повинна бути присутня всюди, не займаючи місця жодного з адміністративних органів, які, кожен відповідно до своїх повноважень, будуть функціонувати автономно.

ЄДИНА НАЦІОНАЛЬНА МІЛІЦІЯ

Створення єдиної національної міліції є ключовою проблемою, оскільки, як ми бачили, саме завдяки кадрам, які надасть міліція, ми зможемо влаштувати трансформацію кадрів держави, і саме завдяки етапу міліції ми зможемо безперешкодно прийти до *"однопартійної держави"*.

Спроби створити міліцію вже робилися. Підписанти цих рядків вважають, що якщо дотеперішні спроби закінчилися невдачею, то це тому, що до проблеми підходили всупереч логіці і психології.

Що намагалися зробити? Скасування політичних партій та інтеграція їхніх міліцейських організацій в єдину міліцію. Ми зіткнулися з опозицією партій, які **хотіли жити якомога довше?** Була також спроба, залишаючи партії, об'єднати їхні воєнізовані організації в єдину міліцію: **і тут метою було позбавити партії більшої частини їхніх матеріальних активів, не даючи їм нічого натомість. З іншого боку, якщо всі або майже всі лідери колабораціоністських партій увійдуть до уряду, а отже, отримають максимум того, на що вони можуть обґрунтовано розраховувати, вони без жодних причин для небажання (або занепокоєння) передадуть у розпорядження державі свої міліційні сили.**

Необхідно чітко визначити, що трансформація уряду на зазначених вище засадах є умовою створення єдиної міліції в окупованій зоні та її злиття з міліцією, що існує в південній зоні, керівники якої також повинні знайти місце в уряді. Будь-яке інше рішення було б "неприродним" і могло б призвести лише до поверхневих досягнень, чреватих майбутніми конфліктами. Як тільки трансформація уряду буде завершена, або паралельно з цією трансформацією, можна буде розпочати наступні операції:

Був би призначений загальний делегат для північної зони, який сформує міліцію, починаючи з внесків, наданих різними партіями, що мають міліційні організації. Потім реєстрація буде відкрита для добровольців, які ще не належать до жодної партії. Без сумніву, можна було б здивуватися **чисельності** та **якості** цих добровольців, бо немає сумніву, що тільки різноманітність сил утримувала від дій незліченну кількість колабораціоністів, національних революціонерів, які відмовляються обирати ту чи іншу партію, бо хочуть служити справі, а не бути підлеглими того чи іншого лідера, суперника інших лідерів. Ці колабораціоністи і революціонери масово приєднуються до єдиної міліції, як тільки вони не будуть боятися партикуляристських дисциплін і більше не будуть змушені бути об'єктом роздору в штучно агломерованих міліціях, кожна з яких буде прагнути монополізувати новобранців на шкоду своїм соратникам, в умовах глухої конкуренції.

У кожному регіоні і в кожному департаменті міліцію очолював би керівник, призначений загальним делегатом.

Загальний делегат міліції південної зони та загальний делегат міліції північної зони разом з головою уряду керували б єдиною національною міліцією. Таким чином було б організовано великий інструмент дії уряду, інструмент поза адміністрацією та державними інституціями, дуже добре озброєний інструмент, але завдання цього інструменту, хоч і не поліцейські, мали б в основному політичний характер, активну соціальну допомогу, і який міг би, в разі

необхідності, доповнювати або сили громадського правопорядку, або навіть армію.

Таким чином, 40-50 тисяч легко зібраних чоловік зможуть спочатку командувати, а потім і надихати все французьке населення, однорідна активна меншість буде *"утримувати"* масу французів як силою, так і переконанням. З цієї активної і однорідної меншини, яка постійно зростає, вийдуть люди, необхідні для очищення влади. Люди, необхідні для військових сил, таких як Легіон французьких добровольців проти більшовизму (L.V.F.) і Ваффен СС, можливо, навіть, коли це буде можливо, люди, необхідні для формування нової армії. Цілком можливо, наприклад, що кілька тисяч молодих міліціантів можна було б, за згодою окупаційної влади, підготувати як офіцерів, щоб у потрібний момент вони могли керувати підрозділом новобранців, навіть якщо він буде сформований здебільшого з елементів ворожого політичного походження. Таким чином, в умовах абсолютної політичної безпеки можна було б поступово сформувати французьку армію, яка за духом і метою була б союзною німецькій армії.

ЗАКОННІСТЬ РЕАЛІЗАЦІЇ

Реалізація подібної програми, починаючи з реформи та розширення уряду, може поставити складне ***питання щодо законності у випадку, якщо Маршал, глава держави, не***

вважатиме, що він може асоціювати себе з цими різними заходами і надати їм, в силу мандата, який він має з часів Національної асамблеї липня 1940 року, **необхідну юридичну інвеституру.** Насправді французи набагато більше, ніж будь-який інший народ, чутливі до законності. Їм потрібно, щоб держава була беззаперечною, щоб вона була геометричним місцем і спільним знаменником усіх сил країни, якими б різними вони не були за своїм спрямуванням.

Зараз Національна асамблея залишається беззаперечною основою нової законності встановленої в момент, коли криза щойно виникла з причини, зазначеної вище (або з подібної причини), і до моменту набуття чинності нової конституції, **єдиного джерела законності.** Якби, наприклад, Райх хотів завтра отримати від французької нації зобов'язання, менш особисті, ніж зобов'язання маршала і його міністрів, йому довелося б звернутися до Національної асамблеї, яка не була розпущена і може бути розпущена тільки сама по собі.

Отже, якщо уряд потребував би іншої інвеститури, окрім маршала, він мав би звернутися до Національної асамблеї з проханням про це. Дехто ухилявся від такої перспективи, побоюючись своєрідного бунту з боку членів парламенту. Інші ставилися вороже до такого способу дій, бо вбачали в ньому небезпечну форму моральної помсти з боку старого режиму. **І ті, й інші помиляються, тому що ніякої небезпеки немає.**

Депутати парламенту, перш за все, розчаровані своїм приниженням і стурбовані своїм майбутнім. Їх буде надзвичайно легко схилити на бік нової влади, повернувши їм, як ми вже говорили вище, офіційне становище, яке вони не повинні були втратити, в тому числі щомісячне грошове утримання, виплата якого не зруйнує державні фінанси. З іншого боку, перш ніж скликати Національну асамблею, потрібно було б окремо скликати Палату депутатів і Сенат, ампутувати і очистити їх, оскільки жиди там не засідатимуть, так само як і емігранти та певна кількість підозрілих персонажів, які були поміщені під домашній арешт.

Кожна з двох асамблей мала б обрати нове бюро і, перш за все, нового президента. Пан Герріо політично неможливий, навіть якби він був при здоровому глузді, а пана Джаннені потрібно усунути раз і назавжди, якщо потрібно, шляхом інтернування, тим паче, що голова Сенату згідно закону є головою Національної асамблеї.

Ми призначимо надійних людей, і **весь сценарій буде визначено заздалегідь**. Так само в кожній палаті буде призначено постійний комітет з 30 членів, комітет, з яким уряд співпрацюватиме в майбутньому на умовах, які він сам визначить. Таким чином, Національна рада, мертвонароджена асамблея без жодних повноважень, може бути негайно скасована.

Національна Асамблея, бажано, щоб вона зібралася у Версалі, **у дбайливо створеній атмосфері і під захистом міліції**, ратифікує уряд, **політичний дискурс його голови** і на його прохання перегляне, в разі необхідності, мандат, виданий 10 липня

1940 року, повернувши кожному його традиційну роль: головування в державі - главі держави, повне і всеосяжне керівництво виконавчою і законодавчою владою (до оприлюднення нової конституції) - главі уряду.

Таким чином, уряд зможе діяти з повною законністю та моральним і матеріальним авторитетом. За підтримки сил держави, міліції, а потім і партії, він, з одного боку, керуватиме, а з іншого - готуватиме конституцію Французької корпоративної республіки.

Вона також може негайно, якщо уряд Райху погодиться, створити гігантський психологічний шок для французької та міжнародної громадської думки, уклавши з Німеччиною не мирний договір, а пакт, обриси якого могли б бути наступними:

ПРОЕКТ ФРАНКО-НІМЕЦЬКОГО ПАКТУ

СТАТТЯ 1 - Натхненний політикою франко-німецького співробітництва та примирення, неодноразово визначеною після зустрічі у Монтуарі, французький уряд заявляє про свою тверду рішучість зробити внесок усіма ресурсами нації у спільну оборону континенту та у відбудову нової Європи. Уряд Райху бере до уваги цю волю і зобов'язується сприяти усіма засобами французькому уряду в рамках такого визначення.

СТАТТЯ 2 - Уряд Райху, залишаючи за собою до загального мирного врегулювання статус Ельзасу-Лотарингії, заявляє, що він не має наміру анексувати або дозволяти анексувати будь-яку частину французької території в тому вигляді, в якому вона існувала на 3 вересня 1939 року.

СТАТТЯ 3 - Уряд Райху зобов'язується жодним чином не перешкоджати на визначеній таким чином території вільному здійсненню французького суверенітету. На всій території Франції не буде вжито жодних заходів, окрім тих, які необхідні для забезпечення військової безпеки. Колективні господарства Остланду будуть ліквідовані навесні наступного року там, де вони діють, а земля передана їхнім власникам.

СТАТТЯ 4 - Французький уряд зобов'язується всіма засобами, що є в його розпорядженні, сприяти відвоюванню африканських територій, окупованих в даний час англо-американцями або їх союзниками. Уряд Райху, не передбачаючи майбутнього статусу Африки, яка є необхідним продовженням спільних володінь Європи, визнає право Франції забезпечувати управління територіями, які їй належать, і піднімати на них свій прапор.

СТАТТЯ 5 - Спільне дослідження обох урядів підготує та здійснить необхідні корективи між французькою економікою та європейською економікою.

СТАТТЯ 6 - Уряд Райху бере до відома прагнення французького уряду поступово встановити націонал-соціалістичний режим і зобов'язується не абстрагуватися від нього.

СТАТТЯ 7 - Уряд Райху також не має наміру жодним чином перешкоджати зусиллям французького уряду щодо створення конституції, яка б відповідала побажанням Національної асамблеї.

СТАТТЯ 8 - Переговори будуть вестися в дусі взаєморозуміння щодо робочої сили для воєнного виробництва Райху в Німеччині та Франції. Те саме стосується всіх питань, що стосуються військовополонених.

СТАТТЯ 9 - Французький уряд заохочуватиме вступ до Легіону французьких добровольців проти більшовизму (L.V.F.) та французьких частин Ваффен СС. Окупаційна влада надасть йому всі можливості для формування французьких частин ППО та поступового відновлення національної армії і флоту.

СТАТТЯ 10 - Аналогічно, французькому уряду будуть надані всі можливості для реорганізації, озброєння та посилення різних поліцейських сил.

СТАТТЯ 11 - На всій території Франції дозволяється створення озброєної французької революційної міліції.

СТАТТЯ 12 - Вісбаденська комісія з перемир'я припиняє свою діяльність. Всі питання, що стосуються угоди про перемир'я та цієї угоди, відтепер вирішуватимуться в Парижі між представниками Райху та французького уряду.

Публікація такого тексту викликала б сенсацію, яка негайно змінила б моральні позиції французького населення. Так само були б перевернуті всі позиції еміграції та дисидентства. Європа відзначила б остаточне приєднання Франції, і це принесло б щасливе почуття довіри та лояльності, що від нього випливають, а також заклала б підвалини для великої франко-німецької політики.

ПІДСУМКИ

Підписанти наполягають, щоби німецька влада ретельно розглянула вищезазначені зауваження та пропозиції.

Вони переконані, що не можна втрачати ані хвилини і що залишення Франції на поталу трагедіям, які вже вписані в неминучий розвиток подій, як вони постають у нинішній ситуації, становитиме дуже серйозну небезпеку для Європи і європейської перемоги, а також смерть без фраз про французьку національну незалежність.

Вони об'єдналися в діагностуванні цієї ситуації.

Вони об'єдналися в пропозиціях щодо заходів порятунку, які слід здійснити.

Вони заявили про свою рішучість залишатися згуртованими навколо президента **Лавалю** для реалізації вищезгаданих планів, які єдині можуть відвести прогнозовані трагедії і які єдині можуть

закликати французьких колабораціоністів і революціонерів
пожертвувати всім заради **СПІЛЬНОЇ ПЕРЕМОГИ**.

Париж, 17 вересня 1943

Жозеф Дарнан

Жорж Гільбо

Марсель Деа

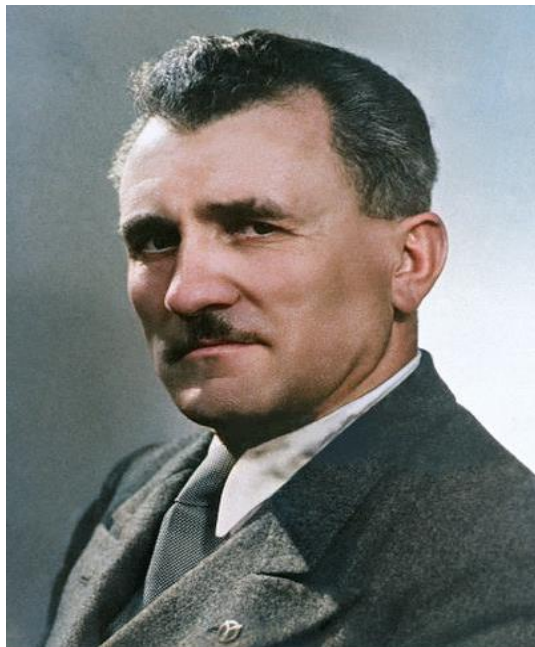
Жан Люшер

Ноель де Тіссо

**ПЕРЕКЛАД ЗРОБИВ М. КРИЛЕНКО
ДЛЯ ГРУПИ UNITED IN BLOOD**

https://t.me/united_in_blood

2 0 2 4

ЖОЗЕФ ДАРНАН

ЖОРЖ ГІЛЬБО

МАРСЕЛЬ ДЕА

ЖАН ЛЮШЕР

НОЕЛЬ ДЕ ТІССО